

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **V. H.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín 2 proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2015, č. j. KUJI 81824/2015, sp. zn. OOSČ 797/2015 OOSC/274/JN,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 16. 12. 2015 vypraveného dne 16. 12. 2015, č. j. KUJI 81824/2015, sp. zn. OOSČ 797/2015 OOSC/274/JN (dále též „žalovaný“) bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského řadu Humpolec ze dne 1. 6. 2015, vydaného dne 9. 6. 2015, č. j. MUHU/10302/2015/Ně s.z. ODSH/621/2015 (dále též „správní orgán I. stupně“) a citované rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) v souběhu s přestupkem dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“) tím, že jako řidič motorového vozidla tovární značky Š. O., RZ: dne 5. 2. 2015 na výzvu Policie ČR odmítl se podrobit dechové zkoušce, zda nebyl ovlivněn alkoholem. Hlídkou Policie ČR v obci H., ulice byl v době 03:15 hod. vyzván k podrobení se dechové zkoušce pomocí přístroje Dräger. Při provádění kontrole se neprokázal žádným dokladem, tj. v případě řidiče řidičským průkazem a nepředložil osvědčení o registraci vozidla. Uvedené doklady je povinen mít jako řidič při řízení motorového vozidla vždy u sebe a na výzvu je povinen je předložit policistovi ke kontrole dle ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu. Svým jednáním porušil ust. § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 8 písm. a), b) citovaného zákona. Za spáchané přestupky mu byla uložena dle ust. § 125c odst. 4 písm. a) a § 125c odst. 5 citovaného zákona sankce – pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 9. 12. 2016 brojl žalobce proti rozhodnutí žalovaného, navrhl jeho zrušení a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení. Namítl, že ze strany žalovaného nebyly dodrženy lhůty pro projednání věci, podané odvolání bylo projednáno v nepřiměřeně dlouhé lhůtě, čímž došlo k porušení ust. § 7 odst. 1 zákona č. 500/2000 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“).

Dále namítl, že se žalovaný nezabýval skutečností, zda měl žalobce naplnit materiální znaky daného přestupku, který mu byl kladen za vinu. Odvolací správní orgán konstatoval, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu. Dle žalobce je však nutno rozlišit, zda se jedná o řidiče evidentně pod vlivem alkoholu a řidiče, u něhož není toto jakkoli prokázáno, tzn., že k odmítnutí dechové zkoušky nemusely vést pouze důvody, že by žalobce mohl být pod vlivem alkoholu.

Dále byl toho názoru, že ze strany žalovaného došlo k porušení principů dobré správy, sice k porušení minimálně dvou zásad, sice včasnosti, neboť nebylo postupováno v souladu s lhůtami uvedenými ve správním řádu a efektivnosti, kdy žalovaný zjevně neusiloval o efektivní řešení dané věci.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 12. 4. 2016 k žalobním bodům uvedl, že uznává výtku, dle které napadené rozhodnutí nebylo vydáno v pořádkové lhůtě stanovené v ust. § 71 správního řádu, tato skutečnost však sama o sobě zákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje. Nedodržení pořádkové lhůty zdůvodnil žalovaný větším počtem projednávaných věcí v daném úseku i počtem oprávněných úředních osob. Pokud se týká další žalobní námitky, její obsah nebyl zcela zřejmý, žalobce se pravděpodobně vyjadřoval k jinému řízení, které nemá s projednávanou věcí nic společného. Námitku, že v projednávané věci nebyl prokázán materiální znak přestupku, pokládal za nedůvodnou. Materiální znak drtivé většiny dopravních přestupků je, dle ustálené judikatury, naplněna již naplněním jejich formálních znaků, pokud by z okolností konkrétní věci nevyplývalo něco jiného, což však nebyl případ žalobce. Žalovaný navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla zamítnuta.

Ve správním spise je založena výzva k podání vysvětlení žalobce ze dne 5. 2. 2015, výpis z evidenční karty jmenovaného vyžádaný ke dni 6. 2. 2015 prokazující čtyři záznamy v přestupcích, záznamy ze dne 18. 2., 27. 2. a 2. 3. 2015 sepsané s pprap. S. K. a ze dne 5. 2. 2015 sepsané s pprap. J. K. a pprap. S. K., č. j. KRPJ-13577-5/PŘ-2015-161712, fotografická dokumentace, úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky ze dne 5. 2. 2015, úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 5. 2. 2015 sepsaný se žalobcem, oznámení přestupku ze dne 5. 2. 2015, z něhož bylo zjištěno, že dne 5. 2. 2015 ve 3:15 hod. na ulici v jako řidič motorového vozidla Š. O., šedé barvy, registrační značky: se při silniční kontrole na výzvu policie odmítl podrobit dechové zkoušce na zjištění přítomnosti alkoholu v dechu, čímž porušil ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) citovaného zákona. Dále při silniční kontrole se neprokázal žádným platným dokladem, čímž porušil ust. § 6 odst. 8 písm. a) citovaného zákona a dopustil se tak přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) citovaného zákona. Dále hlídce policie na místě nepředložil osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního předpisu, čímž porušil ust. § 6 odst. 8 písm. b) citovaného zákona a dopustil se tak přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona. Oznámení přestupku odmítl žalobce podepsat, vysvětlení neučinil. Dne 9. 3. 2015 bylo zahájeno řízení ve věci s předvoláním žalobce k ústnímu jednání na den 8. 4. 2015. Dne 7. 4. 2015 se žalobce písemně omluvil, neboť ze závažných rodinných důvodů nebyl schopen zajistit osobní účast při jednání. Jednání bylo odročeno na den 5. 5. 2015. Ve spise je založena omluva žalobce z jednání z důvodu plánovaného pobytu v zahraničí a omluva jeho zmocněnce AK Linhart o. s., se sídlem Kaplická 14, 140 00 Praha 4 s předloženou plnou mocí ze dne 23. 3. 2015.

Dne 5. 5. 2015 proběhlo ústní jednání, ve věci byli vyslechnuti svědci. Ze svědecké výpovědi zasahujících policistů pprap. S. K. bylo zjištěno, že tito shodně vypověděli, že žalobce, tj. řidič, vystoupil z vozidla, šel k bankomatu na, při návratu k vozidlu vykazoval vrávoravou chůzi, poté do vozidla nastoupil a jel směr ulice Služebním vozem jej následovali. Tato situace proběhla ze dne 4. 2. na 5. 2. 2015 před půlnocí. Během přestávky na OO Humpolec si všimli na městském kamerovém systému, že z ulice vyjelo vozidlo žalobce z parkoviště do ulice a dále z ulice Vydali se proto služebním vozidlem za vozidlem Š., registrační značky: za účelem kontroly řidiče, kterého zastavili na ulici Nemocnice LDN. Zastavili v ulici Nemocnice LDN, vozidlo řidiče měli na dohled a asi po pěti minutách vyšla osoba muže, která nasedla do vozidla, jevila známky nejisté chůze, a proto se rozhodli řidiče vozidla zkontrolovat. Začali dávat znamení k zastavení, řidič však nereagoval, pokračoval dál, zastavil až před restaurací Řidič byl poučen, že kontrola je monitorována na záznamovém zařízení. Po výzvě k předložení dokladů pro provoz motorového vozidla řidič nereagoval, žádné doklady nepředložil, stejně tak ani doklad prokazující jeho totožnost. Celou situaci nahrával svědek pprap. S. K. Svědek pprap. J. K. vyzval opakovaně řidiče k provedení dechové zkoušky, což odmítl. Byl poučen o následcích odmítnutí dechové zkoušky avšak i přes poučení odmítl tuto zkoušku provést s argumentací, že dýchat nebude. Ačkoliv zmocněnec žalobce i žalobce samotný se z ústního jednání omluvili (důvodem nepřítomnosti zmocněnce byla jeho účast na jiném ústním jednání v daný den, u žalobce plánovaný pobyt v zahraničí), žádným způsobem uvedené skutečnosti nedoložili. Dne 1. 6. 2015 rozhodl ve věci správní orgán I. stupně pod č. j. MUHU/10302/2015/Ně s.z.ODSH/621/2015.

Dne 3. 7. 2015 podal žalobce blanketní odvolání, které bylo doplněno dne 10. 8. 2015. Žalovaný ve věci rozhodl dne 16. 12. 2015, č. j. KUJI 81824/2015, sp. zn. OOSČ 797/2015 OOSC/274/JN.

Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou, sice, že ze strany krajského úřadu nebyly dodrženy lhůty pro projednání věci. Žalovaný toto pochybení uznal, skutečnost, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno ve lhůtě stanovené dle ust. § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zdůvodnil kvantitou počtu projednávaných věcí v daném úseku i personálním obsazením správního orgánu. Je sice pravdou, že lhůty jsou v obecné úpravě nastaveny tak, aby pro různá správní řízení počítaly s průměrnou náročností jejich fází: zahájení, opatřování podkladů, dokazování, případné ústní jednání, hodnocení důkazů, možnost účastníků vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, písemné vyhotovení rozhodnutí a jeho vydání, nedodržení této lhůty však nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Domnívá-li se žalobce, že postupem správního orgánu byl zkrácen na svých právech, měl možnost domáhat se ochrany před nečinností podle ust. § 80 správního řádu. Soud proto tuto námitku považoval za nedůvodnou.

K další žalobcově námitce – neprokázání materiálních znaků přestupku soud uvádí následující:

V obecné rovině je možno přisvědčit názoru žalobce, že pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být naplněna i materiální stránka deliktu. Nejvyšší správní soud v tomto smyslu konstatoval např. v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-46 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), následující: *„lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupků došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné*

okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, kdy rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě. Teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek. Pokud naopak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost (nikoliv pouze možnost) řízení zastavit podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.“

Na základě citovaných závěrů lze odmítnout tezi žalobce o absenci prokázání materiálních znaků přestupků. V namítaných důvodech není možno spatřovat zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl. Důkazy dodané policií jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy přestupce nepopírá, že to byl on, kdo byl kontrolován při jízdě vozidla uvedeného dne (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54). Zásadním a pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí byla rozhodným hlediskem skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně bez jakýchkoliv pochybností prokázána vina žalobce, která vedla k vydání napadeného rozhodnutí. Z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 5. 2. 2015 sepsaného se žalobcem vyplynulo, že dne 4. 2. 2015 v podvečerních hodinách zaparkoval předmětné vozidlo na velkém parkovišti za nonstop barem v u kostela. Poté šel do své provozovny, kde kolem 19:00 hod. začal popíjet víno. Víno doma pil zhruba do 21:00 hodin. Vypil přibližně 1 litr bílého vína. Následně v 21:30 hod. se sešel se svým kamarádem R., společně zašli do baru, kde popíjel bílé víno, uvedl, že mohl vypít 2 až 4 sklenice vína o obsahu 1 sklenice 0,2 litry. V kolik hodin přestali požívat alkohol, si přesně nepamatoval, připustil, že to bylo do doby, než následně s vozidlem vyjel. S vozidlem vyjel z parkoviště směrem k ulici, poté odbočil směrem k mototechně, kde znovu odbočil směrem na náměstí a pokračoval k restauraci, kde byl zastaven hlídkou policie. Byl vyzván k předložení dokladů, které však u sebe neměl. Na dotaz policie ohledně jeho identifikace, zpanikařil, záměrně řekl, že se jmenuje P. H. Přiznal, že byl vyzván k provedení dechové zkoušky, kterou odmítl, a to z důvodu stresové situace, protože věděl, že před jízdou pil alkohol. Následně odjel s policisty na OO Policie ČR Humpolce, kde byl ztotožněn a to jako V. H., nar. Při dopravní kontrole nechtěl dělat problémy, ale reagoval zkratkovitě. To, že před jízdou vypil alkohol, na sobě nepociťoval, reagoval dobře, postřeh měl taktéž dobrý. Potvrdil, že léky žádné pravidelně neužívá, s ničím se neléčí. Vyslovil lítost nad svým jednáním.

Z výpovědi žalobce samotného vyplývá, že se usvědčil skutečností, že v době provádění kontroly Policií ČR nepředložil řidičský průkaz, ani osvědčení o registraci vozidla, ani jiný doklad prokazující jeho totožnost, zároveň, že se odmítl podrobit i dechové zkoušce pomocí přístroje Dräger. Ve svém jednání šel tak daleko, že se snažil vydávat za jeho bratra P. H.

Je proto zcela zřejmé, že jmenovaný spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením ust. § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 8 písm. a) a b) citovaného zákona. Podle ust. § 16 odst. 1 zákona č. 379/2005 Sb., o ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů platí, že osoba, která vykonává činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob, nebo poškodit majetek, nesmí požívat alkoholické nápoje nebo užívat jiné návykové látky při výkonu této činnosti nebo před jejím vykonáváním. Orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle citovaného ustanovení pod vlivem alkoholu a dále osoba, o které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. Vyzvat osobu ke splnění povinnosti podrobit se dechové zkoušce, případně i dalšímu vyšetření, je oprávněn příslušník Policie České republiky. Odmítne-li osoba některé z uvedených vyšetření, hledí se na ni, jakoby byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky (ust. § 16 odst. 2 a 5 zákona č. 379/2005 Sb.). Orientačním vyšetřením se rozumí dechová zkouška, odběr slin nebo sěr z kůže nebo sliznic. V souladu s dikcí citovaných právních předpisů je jednoznačně prokázáno, že popisovaného protiprávního jednání se žalobce dopustil a naplnil tak svým jednáním kritéria stanovená ust. § 125 odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 5 odst. 1 písm. f) a ust. § 6 odst. 8 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, neboť na výzvu policisty při prováděné kontrole nepředložil řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu, ač tato povinnost je mu dána zákonem. Jeho totožnost následně byla ověřena z dálkového přístupu do centrálního registru řidičů, kam má právo vstupu Policie České republiky.

Z výše uvedených důvodů proto soud doznal, že správní orgány zjistily skutkový stav věci tak, že o něm není důvodných pochybností. Na podkladě správního spisu rovněž má soud za to, že není důvod pochybovat o věrohodnosti policistů jako svědků, neboť místo přestupku i další okolností ve výpovědi obou zúčastněných jsou konzistentní.

V této souvislosti odkazuje soud i na rozhodnutí NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, dle kterého „...policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.“ V daném případě nešlo o jednání ze strany policistů za šikanózní, nebyl patrný osobní zájem policistů na daném případě a i spisová dokumentace daného případu nevzbuzovala pochybnosti. Proto zdejší soud

považoval výpověď policistů za hodnověrnou, neboť „*případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně, pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod (srov. rozhodnutí NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63).*“ V daném případě navíc pravdivost popisu skutkového děje ze strany svědků – policistů, je podložena i záznamem CD.

Soud rovněž nemohl přisvědčit námitce žalobce, že materiální znak skutkové podstaty přestupků nebyl dostatečným způsobem prokázán, neboť porušení nebo nedodržení povinností stanovených zákonem o silničním provozu je naplnění materiálního znaku protiprávního jednání účastníka provozu na pozemních komunikacích. Z ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu vyplývá, že je povinností řidiče podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu (zákon č. 379/2005 Sb.) ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, tzn., že v případě, když tuto povinnost nesplní, naplní svým jednáním materiální znak přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) citovaného zákona, což v daném případě je bezpečnost silničního provozu. Jinými slovy nepodrobí-li se řidič bezdůvodně tomuto vyšetření, považuje se jako by byl při řízení vozidla pod vlivem alkoholu, tzn., že svým jednáním ohrožuje bezpečnost silničního provozu, neboť alkohol vede k poruchám zrakového vnímání (např. tunelové vidění, zhoršené vnímání barev), roste tendence nebezpečně riskovat, zhoršuje se odhad vzdálenosti, prodlužuje reakční čas, při vyšších koncentracích poruchy rovnováhy, atd.

Lze rovněž poukázat na obecné povinnosti, které účastník silničního provozu má dle ust. § 4 odst. 1 zákona o silničním provozu, tj. chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob, ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí, ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně-technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu. Hodlá-li tudíž osoba, která požíla předchozího dne alkohol řídit motorové vozidlo a není si jista tím, zda je či není ještě pod vlivem alkoholu, měla by svoji způsobilost k řízení vozidla ověřit, např. běžně dostupným testerem na alkohol (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2014, č. j. 5 As 126/2011-77). Vzhledem k tomu, že právní názor NSS uvedený v citovaném rozsudku překonal právní názor vyjádřený v rozsudku NSS ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96, soud v projednávané věci postupoval v souladu s judikátem NSS, sice rozsudkem ze dne 12. 2. 2014, který je zcela aplikovatelný na předmětnou věc, neboť žalobce uvedl kdy a kolik alkoholu přibližně požil, nemohl se tedy důvodně domnívat, že nemůže být pod jeho vlivem, pokud tak usuzoval, nelze než jeho jednání označit za nedbalostní.

Pokud se týká žalobní námítky – porušení principů dobré správy, k této zdejší soud poznamenává, že není zcela zřejmé, co konkrétně chtěl žalobce prostřednictvím této námítky žalovanému vytknout, když citace jím uvedená se nejen v daném rozhodnutí vůbec nenachází,

ale taktéž závěry z rozhodnutí vyplývající nepřispívají k důvodnosti námitky žalobce. Tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Optikou shora uvedeného soud uzavírá, že žaloba je nedůvodná, a proto dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 24. února 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová